

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **Celního ředitelství Ostrava**, se sídlem v Ostravě, nám. Sv. Čecha 8, za účasti společnosti **S. s. r. o.**, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 8. 2004, č. j. 22 Ca 250/2003 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem krajského soudu byla stěžovateli vrácena věc k dalšímu řízení a současně bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 12. 3. 2003, č. j. 1346/2003-1401-21, kterým tento zamítl odvolání společnosti společnost S. s. r. o. (dále též „vývozce“) proti rozhodnutí Celního úřadu Krnov (dále též „celní úřad“) ze dne 7. 2. 2003, č. j. 758/03-0963-01, jímž byl vývozce uznán odpovědným z porušení ust. § 5 zákona č. 21/1997 Sb., o kontrole vývozu a dovozu zboží a technologií podléhajících mezinárodním kontrolním režimům, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o kontrole vývozu a dovozu zboží“), tím, že bez licence vyvezl v rozhodnutí blíže specifikované zboží. Proto mu dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) cit. zákona byla udělena pokuta ve výši 50 000 Kč. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že odůvodnění rozhodnutí celních orgánů zjevně postrádá mimo jiných uvedení, podle jakých právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení rozhodovaly a jak si je pro účely svého rozhodnutí vyložily. V rozhodnutí o uložení pokuty byl celní úřad povinen uvést konkrétní položku podle přílohy č. 1 vyhl. č. 43/1997 Sb., do které je předmětné zboží zařazeno jako kontrolované zboží, a odůvodnit proč. Z odůvodnění rozhodnutí tak není zřejmé, na základě jakých skutečností bylo zboží

zařazeno do položek 1C010 a 1C210 či 2A001. Proto krajský soud rozhodnutí celního ředitelství zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Jako právní důvod své včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Na úvod své kasační stížnosti zrekapituloval dosavadní průběh sporu. Zdůraznil, že v daném případě spolupracovaly celní orgány se Státním úřadem pro jadernou bezpečnost, neboť se jednalo o úzce specializovanou problematiku. Tento úřad vydal řadu stanovisek, které jsou součástí spisu, ze kterých jednoznačně vyplynulo, že pokud je zboží použito v primárním okruhu jaderné elektrárny (což bylo potvrzeno šetřením na Slovensku), jedná se o kontrolované zboží. Na základě této skutečnosti považoval jak celní úřad, tak i stěžovatel za prokázané, že předmětné zboží bylo kontrolovaným zbožím ve smyslu zákona o kontrole vývozu a dovozu zboží. Pro posouzení, zda došlo ke spáchání správního deliktu, je relevantní skutečnost, zda bylo kontrolované zboží vyvezeno bez příslušné licence, a nikoliv otázka zařazení kontrolovaného zboží do jednotlivých položek prováděcích předpisů, což je dle názoru stěžovatele relevantní pro řízení o udělení licence. Stěžovatel se proto nedomnívá, že by jeho rozhodnutí a rozhodnutí celního úřadu trpěla nezákonností, proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci krajskému soudu zpět k dalšímu řízení.

Vývozce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 5 zákona o kontrole vývozu a dovozu zboží je vývozce oprávněn vyvézt a dovozce dovézt kontrolované zboží jen na základě, v rozsahu a za podmínek stanovených v povolení ministerstva na vývoz nebo dovoz (dále jen „licence“) uděleném ve formě licence individuální, individuální otevřené nebo všeobecné.

Podle ust. § 2 odst. 1 cit. zákona kontrolnímu režimu podle tohoto zákona jsou podrobeny zařízení, sestavy, výrobky, jejich části a součásti, materiály, software, chemické a biologické látky a viry, prekurzory, technologie, jimiž se rozumí informace a výrobně technické poznatky ve zhmotnělé podobě nebo na médiích pro elektronický přenos dat, modely, prototypy, technické výkresy a náčrtky, diagramy, světlotisky nebo příručky, nebo ve zhmotnělé podobě výcvikové nebo technické soupravy, jež mohou být použity k vyhotovení technických plánů k výrobě, k využití anebo přepracování zboží, včetně programového vybavení a technických údajů, avšak nikoliv zboží samotné, které vzhledem ke svému charakteru dvojího užití mohou být použity pro civilní a pro vojenské účely (dále jen "kontrolované zboží").

Dle odst. 2 cit. ustanovení za kontrolované zboží se pro účely vývozu a dovozu považují i nebezpečné toxické látky, prekurzory chemických zbraní a materiály, zařízení a technologie v jaderné oblasti, nakládání s nimiž v tuzemsku je upraveno zvláštními předpisy.

Podle odst. 3 cit. ustanovení seznam kontrolovaného zboží podle odstavců 1 a 2 stanoví prováděcí předpis.

Podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) cit. zákona jestliže vývozce, dovozce nebo jakákoliv jiná osoba přemístí kontrolované zboží z celního území České republiky do ciziny nebo

z ciziny na celní území České republiky bez licence, ačkoli licence je tímto zákonem vyžadována, uloží se pokuta do výše 20 milionů Kč nebo pětinasobku ceny zboží, je-li tento pětinasobek vyšší než 20 milionů Kč.

Svou stížní námitkou stěžovatel brojí proti rozhodnutí krajského soudu, které shledalo rozhodnutí celního ředitelství nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Stěžovatel předně namítal, že Státní úřad pro jadernou bezpečnost vydal řadu stanovisek, ze kterých vyplynulo, že pokud je zboží použito v primárním okruhu jaderné elektrárny, jedná se bezpochyby o kontrolované zboží. Současně zdůraznil, že relevantní v souzené věci je fakt, že vývozce vyvezl zboží bez licence, nikoliv zařazení tohoto zboží do jednotlivých položek prováděcích předpisů. Nejvyšší správní soud se však s tímto stanoviskem stěžovatele z důvodů níže uvedených nemohl ztotožnit.

Nejprve je třeba uvést, že pro to, aby celní úřad mohl udělit vývozci určitého zboží pokutu dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o kontrole vývozu a dovozu, je třeba, aby byly kumulativně naplněny všechny znaky skutkové podstaty tohoto správního deliktu. Pro souzenou věc jsou z nich nejdůležitější následující. V první řadě se musí jednat o přemístění zboží na území naší republiky z území ležícího mimo Českou republiku nebo naopak. Pod pojmem „přemístění“ je nutno chápat jakékoliv fyzické přesunutí zboží z bodu ležícího mimo naše území do bodu ležícího na našem území nebo naopak. Dále se musí jednat o přemístění přesně vymezeného typu zboží, a to zboží kontrolovaného, když zákon sám ve svém ust. § 2 definuje, co rozumí pod tímto pojmem. Po souzenou věc je důležitý zejména odst. 3 cit. ustanovení, který zakotvuje, že seznam kontrolovaného zboží stanoví prováděcí předpis. Tím byla v rozhodné době vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 43/1997 Sb., kterou se provádí zákon č. 21/1997 Sb., o kontrole vývozu a dovozu zboží a technologií podléhajících mezinárodním kontrolním režimům, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „vyhl. č. 43/1997 Sb.“), jejíž přílohu č. 1 tvořil právě seznam kontrolovaného zboží. Je tak zřejmé, že pro to, aby bylo možno uznat vývozce vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o kontrole vývozu a dovozu, je nutné přesně specifikovat, zda-li je skutečně předmět jeho vývozu kontrolovaným zbožím ve smyslu cit. zákona a současně uvést i úvahy, které celní úřad vedly k tomuto zařazení. Jak celní úřad, tak i stěžovatel ve svých rozhodnutích a vyjádřeních odkazovaly na stanoviska vydaná Státním úřadem pro jadernou bezpečnost. Z vyjádření tohoto orgánu ze dne 15. 11. 2002, č. j. 16976/3.3/2002, však vyplývá, že vlnovcové ventily a náhradní díly pro armatury je nutno považovat za kontrolované položky vyhlášky č. 179/2002 Sb., kterou se stanoví seznam vybraných položek a položek dvojího použití v jaderné oblasti, ve znění platném pro posuzovanou věc (dále jen „vyhl. č. 179/2002 Sb.“). Správní orgán dále uvádí, že se vývozce vývozem tohoto zboží bez licence dopustil porušení mj. i ust. § 5 zákona o kontrole vývozu a dovozu. Z rozhodnutí celního úřadu však nevyplývá, jak již vyslovil ve svém rozhodnutí i krajský soud, na základě jakých skutečností zařadil celní úřad předmětné výrobky i do seznamu kontrolovaného zboží dle vyhl. č. 43/1997 Sb., zda je mezi stanoviskem Státního úřadu pro jadernou bezpečnost a jeho zařazením zboží do kontrolovaných položek dle vyhl. č. 179/2002 Sb. nějaká souvislost či zda je pro celní úřad závazné zjištění tohoto orgánu o porušení zákona o kontrole vývozu a dovozu zboží a proč. Je tedy zřejmé, že stěžovatel a ani celní úřad nedostály své povinnosti formulovat rozhodnutí vydávaná ve správním řízení v souladu s příslušnými právními předpisy, tj. v odůvodnění uvést všechny skutečnosti, které byly podkladem jejich rozhodnutí, a zejména jakými úvahami byly při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů vedeny.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že není možné udělit pokutu pouze na základě skutečnosti, že vývozce vyvezl zboží bez licence, neboť je nutno zohlednit i další podmínky, které jsou obsaženy ve skutkové podstatě tohoto správního deliktu, jak již bylo uvedeno výše. Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nedůvodnou, neboť tento se ve spojení s celním úřadem ve svých rozhodnutích nepřesvědčivě vypořádal s otázkou zařazení vyváženého zboží do kategorie tzv. kontrolovaného zboží dle zákona o kontrole vývozu a dovozu zboží, což ve svém rozhodnutí zcela přesvědčivě vyslovil již krajský soud, a proto Nejvyšší správní soud odkazuje na jeho výstižné odůvodnění.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastník řízení nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu